μιὰ λύσι ἐπιθυμητή, γιὰ τὴν εὐτυχία σου καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς Πόλλυ, μουρμούρισε ὑποβλητικὰ ἡ λαίδη Λέσσινγκαμ καὶ σφίγγοντας τώρα μὲ μιὰ θερμὴ χειραψία τὸ χέρι τοῦ μισοϋπνωτισμένου ἀπ' τὴ γοητεία της νέου, πῆρε μαζύ της τὴν Πόλλυ καὶ γλύστρησε σὰν ἀνάερη κ' ἀσύλληπτη νεράϊδα μακρυά του. Στὴν πόρτα κοντοστάθηκαν κι' ἡ δυό τους κι' ἔρριξαν μιὰ στερνὴ ματιὰ στὸν Μπίλλ.

Κι' ἐκεῖνος κάρφωσε τὴ ματιά του στὸ διαβολικὰ σαγηνευτικὸ χαμόγελο τῆς λαίδης, δίχως κὰν νὰ προσέξη τὸ τρυφερὸ βλέμμα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ τῆς ἀνύποπτης κ' ἀθῶας Πόλλυ, ἡ ὁποία κατέβηκε τὶς σκάλες πλάϊ στὴ νουνά της, μὲ τὴν καρδούλα της γεμάτη ἀπ' τὴν εἰκόνα τοῦ ἀγαπημένου της.

* * *

— Κάθησε, Μπίλλ, κοντά μου... Ἡ λίγες ὧρες ποὺ πέρασαν ἀπὸ χθὲς ποὺ σὲ πρωτογνώρισα, ἦσαν ἀρκετές, ὥστε νὰ σ' ἀγαπήσω, ὅσο ἀγαπῶ τὴν Πόλλυ. Δὲν ἀγαπᾶς ἄραγε κ' ἐσὺ λιγάκι τὴ... νουνὰ τῆς μνηστῆς σου ;

Ἔτσι ἔλεγε τὴν ἄλλη μέρα στὶς ἔντεκα ἡ λαίδη Λέσσινγκαμ στὸν Μπίλλ. Ξαπλωμένη μὲ νωχέλεια αὐτὴ στὸ πουπουλένιο ντιβάνι της, ντυμένη μὲ διάφανα, προκλητικὰ κ' ἀνάλαφρα μεταξωτά, γυμνόλαιμη, ἔλουζε μὲ τὶς μαγνητικὲς ματιές της σὰν φεῖδι μυθικὸ τοῦ Πειρασμοῦ, τὸν δειλὰ ὄρθιο μπροστά της νέο, ὁ ὁποῖος, ἔχοντας μπλεγμένα μὲ ἀμηχανία τὰ δυό του χέρια, δὲν ἤξερε πῶς νὰ σταθῆ καὶ πῶς νὰ τῆς μιλήση. Μόνον τὰ μάτια του εἶχαν μιὰ ἀλλόκοτη ἔκφρασι ἀδαμάστου καὶ φλογεροῦ πάθους, ἡ ὁποία ξεχείλιζε ἀπ' τὴν ἀγνὴ κ' ἀνθηρὴ νεότητά του, ἀσυνήθιστη ἀκόμα στοὺς πειρασμοὺς καὶ στὶς προκλήσεις τῶν κοσμικῶν σειρήνων.

Βεβαία τώρα γιὰ τὴ σίγουρη κατάκτησί της, ἡ λαίδη Λέσσινγκαμ κρατοῦσε τὰ χέρια τοῦ Μπίλλ σφιχτὰ καὶ νευρικὰ στὰ λεπτά κ' ἀριστοκρατικὰ δικά της καὶ τοῦ ψιθύριζε σιγά :

— Μπίλλ.... Ἔχω στὴ Νίκαια μιὰ ἔπαυλι ὑπέροχη. Ἡ θάλασσα, ἡ γαλάζια, τὴν τριγυρίζει, κ' ἕνας ἡλιολουσμένος οὐρανὸς τὴ σκεπάζει ὁλοχρονῆς. Σοῦ τὴ δανείζω γιὰ λίγους μῆνες. Σοῦ τὴ χαρίζω, ἂν τὴ θελήσεις. Ἐσὺ κ' ἡ Πόλλυ θὰ εἶσαστε εὐτυχισμένοι ἐκεῖ κάτω. Θὰ ζωγραφίζης διαρκῶς τὰ ἐκλεκτὰ τοπία γύρω σου καὶ τὸ μεγάλο σου ταλέντο θὰ ἐκδηλωθῆ μὲ ἀφάνταστη εὐκολία καὶ γρηγοράδα. Ἡ φήμη θἄναι δική σου ἔπειτα. Ἡ δόξα θὰ σὲ χαϊδέψη κ' ὁ πλοῦτος θὰ σοῦ ἐξασφαλίση ἄνετη ζωή. Γιὰ χάρι τῆς Πόλλυ καὶ γιὰ χάρι δική σου, θὰ σᾶς ὑποστηρίξω στὴν ἀνώτερη κοινωνία μ' ὅλες μου τὶς δυνάμεις. Πές μου τώρα, Μπίλλ, μ' ἀγαπᾶς λιγάκι ;

Ἡ ματιές της τὸν πυροπολοῦσαν. Ἔννοιωθε τὸ ζεστὸ σῶμα της νὰ σπαράζη πλάϊ του. Μεθυσμένος, ἔξαλλος, σὰν ἄνθρωπος—κτῆνος, πρωτόγονος καὶ μισοάγριος, τὴν ἀγκάλιασε σφιχτὰ στὰ σιδερένια μπράτσα του κ' ἔσμιξαν τὰ χείλη τους σ' ἕνα φιλὶ ὀδυνηρό, βίαιο καὶ καυτερό, τὸ ὁποῖο ἀναστάτωσε καὶ συγκλόνισε φριχτὰ τὰ σώματά τους.

— Θὰ σᾶς κάνω δική μου. Θὰ τὰ χαλάσω μὲ τὴν Πόλλυ. Μὲ τυραννεῖ ἀπαίσια ἡ σκέψη αὐτή, μὰ σὺ μοῦ χαρίζεις μιὰ ἄφθαστη εὐτυχία. Θέλεις νὰ παντρευτοῦμε ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦμε ; Πές μου, θέλεις ; ἔλεγε ὁ Μπίλλ, δίχως νἄχη πειὰ συναίσθησι τοῦ ἑαυτοῦ του, κεντρισμένος ἀπ' τὴν παραφορὰ τοῦ πάθους.

Μὰ ἡ λαίδη Λέσσινγκαμ, μεθυσμένη κι' αὐτὴ ἀπ' τὸν πόθο, ἀλλὰ πιὸ ἔμπειρη στὶς φουρτοῦνες τῆς ἀγάπης, βρῆκε τὴν ψυχραιμία νὰ γελάση σαρκαστικὰ καὶ νὰ μουρμουρίση στ' αὐτί του:

— Ὄχι, καλέ μου. Μακρυὰ ἀπὸ γάμους. Εἶδα κ' ἔπαθα νὰ φύγω ἀπ' τὴ σκλαβιά του καὶ δὲν μ' ἀρέσει νὰ τὴν ξαναπάθω. Πάρε τὴν Πόλλυ, τὴν καϋμένη. Μὰ σ' ἀγαπῶ κ' ἐγὼ τρελλὰ καὶ μ' ἀγαπᾶς κ' ἐσὺ ἄλλο τόσο. Τί μᾶς ἐμποδίζει λοιπὸν νὰ κρύψουμε τὴν ἀγάπη μας ἀπ' τὸν κόσμο καὶ νὰ ζοῦμε εὐτυχισμένα ; Ἔλα... Δός μου κ' ἄλλο φιλί, Μπίλλ !....

Τὰ μπράτσα τοῦ Μπίλλ χαλάρωσαν μηχανικὰ τὸ σφίξιμό τους καὶ μιὰ ἀκατανίκητη ἀηδία τὸν ἔπιασε. Ἀναστατώθηκε ἡ ψυχή του ἀπὸ μιὰ τέτοια ἀναισχυντία. Τὰ κυνικὰ καὶ ὠμὰ λόγια τῆς μιλαίδης ψύχραναν μὲ γρηγοράδα κεραυνοῦ τὸ βίαιό του πάθος.

Μιὰ τύψι καυτερὴ τὸν πλημμύρισε ἀμέσως καὶ σὰν νὰ τὸν δάγκασε ὀχιά, τινάχτηκε ὀρθὸς ἀπ' τὸ ντιβάνι. Τὴν κύτταξε μὲ ἀπερίγραπτη περιφρόνησι καὶ δίχως μιλιά, δίχως κὰν νὰ τὴ χαιρετήση, γλύστρησε σκυφτὰ κ' ἀθόρυβα ἔξω ἀπ' τὸ ἁμαρτωλὸ σαλόνι.

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μῆνες παντρεύτηκε τὴν Πόλλυ.

Κι' ὅσες φορὲς ἡ τύψι κ' ἡ μετάνοια τρικύμιζε τὴν ψυχή του, ἀναστατωμένη ἀπ' τὴν ἁμαρτωλὴ καὶ προσωρινὴ ἐκείνη ἀδυναμία του, εὕρισκε τὴν ἀνακούφισι καὶ τὴν παρηγοριὰ στὴν ἄδολη καὶ παρθένα ἀγκαλιὰ τῆς γλυκειᾶς κ' ἀγατημένης του Πόλλυ, τῆς γυναίκας του....

ΑΡΑΒΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΡΩΤΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

— Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Ἂν ὁ πόνος μου ἔμπαινε μέσα στὴν πέτρα, ἡ πέτρα θὰ ράγιζε ἀπ' τὰ βάσανά μου.

Ἂν ὁ ἀέρας ἔπαιρνε τὸν πόνο μου, δὲν θ' ἄκουγε πειὰ κανεὶς τὸν ἀέρα νὰ φυσᾶ.

Ἂν ὁ πόνος μου κατώρθωνε νὰ μπῆ μέσα στὴν καρδιὰ τῶν βουνῶν, τὰ βουνὰ θὰ σωριαζόντουσαν κάτω κ' οἱ σκληροὶ βράχοι θἄλυωναν.

Ἂν μελετοῦσα τὸ Θεό, κάθε φορὰ ποὺ μελετῶ τ' ὄνομά σου, θὰ πήγαινα πρῶτος—πρῶτος στὸν Παράδεισο !

* * *

— ΤΟ ΦΤΙΑΣΙΔΙ

Ὅταν, τέλος, τὴν ξανάδα, εἶχε τὰ δάχτυλά της βαμμένα μὲ κινᾶ. Τῆς εἶπα :

«— Εἶχες καρδιὰ νὰ βάφεσαι, ὅταν ἐγὼ ἤμουν μακρυά σου ; Αὐτὴ εἶνε, λοιπόν, ἡ ἀμοιβή σ' ἕναν πιστὸ ἐραστή ;».

Κι' ἐκείνη ἀπάντησε μὲ βαθὺ ἀναστεναγμό :

«— Ἀχάριστε ! Τὴν ἡμέρα τοῦ χωρισμοῦ μας ἔχυσα ματωμένα δάκρυα καὶ τὰ σφύγγισα μὲ τὰ χέρια μου. Νά, γιατὶ τὰ δάχτυλά μου εἶνε βαμμένα κόκκινα... Εἶνε βαμμένα ἀπ' τὸ αἷμα μου !».

* * *

— ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ

Σ' ἐμελετοῦσα ὅταν τὰ βέλη σφύριζαν κατ' ἐπάνω μου κ' ὅταν τὰ σπαθιὰ ἄχνιζαν ἀπ' τὸ αἷμα μου....

Κι' ἐπιθυμοῦσα μὲ θέρμη νὰ φιλήσω τὰ σπαθιά, γιατὶ ἡ λάμψη τους μοῦ θύμιζε τὸ χαμόγελό σου....

Κι' ἤθελα ἀκόμα νὰ πιάσω ὅλα τὰ βέλη ποὺ πετοῦσαν καὶ νὰ τ' ἀγκαλιάσω, γιατὶ μοῦ θύμιζαν τὶς γλῶσσες τῶν μαλλιῶν σου ποὺ σφύριζαν ὅταν ἔτρεχες στὸν κάμπο μαζύ μου.

Κι' ἐπιθυμοῦσα νὰ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου ὅλο τὸν πόλεμο, γιατὶ μοῦ θύμιζε τὸ θάνατο.

Ἀλήθεια, μέσα στὴν κούπα τῶν χειλιῶν σου δὲν μοῦ κερνοῦσες κι' ἐσὺ κάποτε τὸ θάνατο ;....

* * *

— Σ' ΕΝΑΝ ΚΑΜΠΟΥΡΗ

Μὴ νομίζεις πὼς εἶνε κακὸ νἄναι κανεὶς καμπούρης !

Ἀπ' τὴν καμπούρα παίρνει κι' ἡ Ἡμισέληνος τὰ θέλγητρά της.

Ἔτσι καμπούρικο εἶνε καὶ τὸ τόξο, τὸ τόξο τὸ φονικώτερο κ' ἀπ' τὸ κοντάρι κ' ἀπ' τὴν κόψη τοῦ μαχαιριοῦ.

Τὸ μπουζοῦκι εἶνε παρόμοια καμπούρικο, τὸ μπουζοῦκι, ποὺ ἡ ἁρμονίες του λικνίζουν τὶς νύχτες τῶν ἑορτῶν μας.

Κι' ἡ γκαμῆλες ποὺ ἔχουν μεγάλη καμποῦρα, εἶνε καλύτερες ἀπ' τὶς ἄλλες.

Ὁ σχοῖνος ποὺ δὲν λυγίζει, εἶνε χωρὶς χάρι καὶ τὸ καράβι ἂν δὲν ἤταν γυρτὸ δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀντισταθῆ στὰ κύματα.

Ὁ Θεὸς θέλησε νὰ σὲ προικίση μὲ τόσες χάρες, ὥστε σοῦ πρόσθεσε ἐπὶ πλέον μιὰ καμποῦρα.

Ἔτσι ἀκριβῶς εἶνε καὶ τὸ ὥμορφο βουναλάκι.

Ἔτσι καὶ τὸ περήφανο κῦμα ἐπάνω στὴ μεγαλόπρεπη θάλασσα.

Κι' ἡ γυναῖκες ὅταν σὲ βλέπουν, δὲν ἔχουν πειὰ παρὰ ἕναν πόθο: Νὰ ἰδοῦν κ' αὐτὲς τὸν ἄντρα τους μὲ μιὰ ἐρωτικὴ καμποῦρα, σὰν τὴ δική σου.

— Η ΑΝΟΙΞΙ

Ἡ δροσερὴ ἄνοιξι ξανάρθε, χαμογελῶντας μὲ χάρι.

Γιὰ τὸ γυρισμό της ἡ Αὐγὴ ἔστελνε μήνυμα στὰ πρῶτα ρόδα ποὺ κοιμόντουσαν ὥς χθὲς ἀκόμα.

Ἡ δροσιὰ πέρασε κρυφὰ τοὺς κάλυκες τῶν λουλουδιῶν, σὰν νἄθελε ν' ἀφήση ἐκεῖ ἕνα ὡραῖο μυστικό.

Ἡ δροσιὰ στὰ κλαδιὰ κρεμάει περιδέραια ἀπὸ ὑγρὰ μαργαριτάρια ποὺ τὰ σκορπάει παίζοντας.

Τὸ ρυάκι εἶνε μιὰ ἀνοιχτὴ σελίδα βιβλίου, ὅπου τὰ πουλάκια ἔρχονται νὰ διαβάσουν τραγούδια.

Τὰ πουλάκια φλυαροῦν στὴ ρυθμική τους γλῶσσα.

Ἡ σκιὰ μπερδεύεται ἀνάμεσα ἀπ' τὰ φυλλώματα.

Τὸ νερὸ τρέχει τραγουδῶντας.

Τὰ ρόδα χαμογέλασαν σὲ κάποια στιγμή, ἐπειδὴ οἱ νάρκισσοι μισοάνοιξαν τὰ μάτια τους.

Ὁ κῆπος πειὰ γιορτάζει, πλουμισμένος ὅλος μὲ λουλούδια.

Τὰ σύννεφα βούρκωσαν ἀπ' τὸν καϋμὸ τοῦ μισεμοῦ καὶ τὸ πύρινο γέλιο τῆς ἀστραπῆς φωτίζει τὸν οὐρανό.

Τὰ σύννεφα βρίσκονται σὲ πόλεμο.
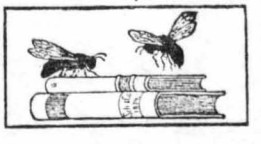
Ἡ βροχὴ ἑτοιμάζεται γιὰ τὴ φυγή της καὶ τὰ κλαριὰ τρέμουν ἀπ' τὸ φόβο τους.